

РЕШЕНИЕ

№ 217

гр. Свиленград, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200601 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 43-0000093 от 23.03.2022 година на Директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация” (РД „АА”) – Стара Загора, с което на Авни А. М. с ЕГН ***** от град ***** , със съдебен адрес: град Кърджали, бул.„Беломорски” № 77, блок Арда, ап.№ 19, за нарушение на чл. 12, § 7, б. „б”, т. (i) от Приложение „Контролен уред” на Европейската спогодба за работата на екипажите на превозните средства, извършващи международни автомобилни превози (AETR), е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 500 лв.

Жалбоподателят моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и постановен при нарушения на процесуалния закон, както и сочи, че не бил извършил процесното нарушение.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят не се явява. С Писмена молба процесуалният му представител – адвокат Николай Маргаритов иска от Съда да отмени обжалваното НП. Претендират се разноси по делото. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – Директорът на РД „АА” – Стара Загора, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП, тъй като било съобразено с материалните и процесуалните правила при издаването му и алтернативно се иска да бъде изменено НП като бъде намален размера на Глобата.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

При изпълнение на служебните си задължения свидетелите Д. Р. Б. и Р. Б. А. (служители на РД „АА” – София), командировани на територията на РД „АА” –Стара Загора, в териториалния обхват на която попада и област с административен център град Хасково (видно от Заповед № РД-04-157 от 17.11.2021 година) на 19.11.2021 година около 17.40 часа в района на ГКПП „Капитан Андреево”, област Хасково, извършват проверка на автобус марка „Мерцедес” с български регистрационен № *****, извършващ международен превоз на пътници по редовен маршрут от град Бурса, Република Турция до град Кърджали, Република България, попадащ в обхвата на АЕТР и собственост на „Люкс йонджа” ООД (актуалната Справка от Търговския регистър е приложена по делото). При проверката констатира, че пътното превозно средство (ППС) е от категорията М3 съгласно Разрешително № 2014550042, валидно до 04.01.2022 година за международна

автобусна линия, че е оборудвано с контролен уред, а именно: дигитален тахограф марка „Continental automotive”, тип 1381.7550303003, сериен № 0000558764, че жалбоподателят участва в екипното управление на посочения автобус и че този водач (жалбоподателят) представя валидна Карта (дигитална), в която няма регистрирани данни за дейността за периода от 21.41 часа на 15.11.2021 година до 22.02 часа на 18.11.2021 година.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Д. Р. Б. – Инспектор към РД „АА” – София, съставя против жалбоподателя и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия А-2021 с бланков № 294517. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля Р. Б. А.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на обстоятелствата, свързани с представяне от страна на водача на ППС - А. А. М., оборудвано с контролен уред и извършващ превоз, попадащ в обхвата на АЕТР, на Карта, в която няма регистрирани данни за дейността за периода от 21.41 часа на 15.11.2021 година до 22.02 часа на 18.11.2021 година. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбите на чл. 12, § 7, б. „б”, т. (i) от Приложение „Контролен уред” на АЕТР, вр.чл. 78, ал. 1, т. 2 от Закона за автомобилните превози (ЗАвПр), които вписва за нарушения. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя, който вписва, че няма възражения против констатациите.

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок (съгласно разпоредбата, действаща към датата на деянието) не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Директорът на РД „АА” - Стара Загора – Антон Ставрев Ставрев, издава процесното НП № 43-0000093 на 23.03.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган. НП е посочено, че влязло в сила на 11.05.2022 година, видно от върнатия в цялост документ на куриерската служба, намиращ се приложен в Административнонаказателната преписка (АНП), в който е посочено, че пратката е „непотърсена”.

Както вече бе посочено в Акта, така и в НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 12, § 7, б. „б”, т. (i) от

Приложение „Контролен уред” на АЕТР, тъй като като водач на ППС, оборудвано с контролен уред и извършващ превоз, попадащ в обхвата на АЕТР, не е представил Карта на водача. За това нарушение на основание чл. 93в, ал. 17, т. 2 от ЗАвПр на нарушителя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 500 лв.

В кориците на делото са приложени Заповед № РД-08-30 от 24.01.2020 година на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, в която са посочени длъжностните лица от Изпълнителна агенция „АА”, които имат право да издадат НП за установени нарушения на Регламенти на Европейския съюз, ЗАвПр, Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на тях и Заповеди № 1308 от 29.07.2020 година и № 268 от 21.07.2021 година, двете на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „АА”, от които е видно, че Антон Ставрев Ставрев е назначен да изпълнява длъжността „Директор на РД „АА” – Стара Загора”, считано от 04.08.2021 година за срок до 2 години, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 92, ал. 2 от ЗАвПр – Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията по надлежния ред с административен акт - Заповед. Видно от Заповед № РД-04-157 от 17.11.2021 година на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „АА”, става ясно, че Р. Б. А. и Д. Р. Б. (инспектори от РД „АА” – София) за периода от 22.00 часа на 18.11.2021 година до 22.00 часа на 21.11.2021 година им е разпоредено да осъществяват контролна дейност на територията на РД „АА” – Стара Загора.

Представено е и Удостоверение за дейности, издадено на дата 27.09.2023 година, от което е видно, че жалбоподателят за посоченият период е бил в отпуск или почивка.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **пРА. изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е подадена от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Жалбата не е просрочена - видно от отбелязването върху процесното НП, препис от същото е връчен на нарушителя при условията и по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. За да бъде извършено редовно връчването в хипотезата на посочената норма, то следва да бъдат налични при условията на кумулативност две предпоставки - първо, наказаното лице да не е намерено на адреса, посочен в АУАН, доколкото именно това е адресът, посочен пред наказващия орган, при промяната на който нарушителят поема задължението за уведомяване по чл. 43, ал. 1 от ЗАНН и второ - новият адрес на наказаното лице да е неизвестен. Както става ясно при логическия анализ на нормата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, то съществува взаимна обусловеност между визираните в разпоредбата предпоставки за приложението на въведените с нея последици. За да се приеме, че нарушителят не е намерен на известния на наказващия орган и посочен в АУАН адрес, то на първо място следва да се установи, че търсеното лице липсва. При това, тази липса следва да бъде постоянна, т.е. лицето вече да не живее на адреса. Това заключение се подкрепя с оглед съдържанието на втората предпоставка за настъпването на последиците на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН - неизвестен нов адрес, т.е. наличие на нов адрес на нарушителя, на който последният вече се помещава, но при полагането на всички, разбира се възможни усилия, наказващият орган не може да установи този нов адрес на нарушителя. При приемането на обратната теза, т.е. че липсата на нарушителя на известния на наказващия орган и посочен в АУАН адрес може да бъде и кратковременна (например по причина явяване на нарушителя на работа по времето, по което е търсен или друга причина, която може да обуслови ненамирането на лицето по времето, по което е търсено), то би се обезсмислило предвиденото от законодателя издирване от страна на наказващия орган на нов известен адрес на нарушителя, какъвто няма да съществува, ако се приеме, че липсата на лицето на известния на наказващия орган адрес може да бъде и временна. Основавайки се на изложените дотук съображения и наличните по делото доказателства, в конкретния случай не се доказва от страна на наказващия

орган жалбоподателят да е напуснал посочения в АУАН и НП адрес. Установява се, че лицето не е потърсило пощенската пратка, поради което няма основание да се приеме, че отсъства постоянно от адреса, респ. не може да бъде намерен на последния, както изисква нормата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. В случая не се установява и наличието на втората изискуема предпоставка за приложението на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН - наказващият орган, след като не е открил наказаното лице на известния му адрес, да е удостоверил, че лицето е напуснало адреса и новият му адрес не е известен. В конкретния случай не се установява наказващият орган да е събрал данни, че наказаното лице не живее на посочения адрес, нито пък, че се е преместило на нов адрес, който е неизвестен. Отделно от това следва да се посочи, че АНО не е предприел никакви действия евентуално за да установи някакъв друг адрес на нарушителя – например Справка в Националната база данни „Население” и др.п. Предвид гореизложеното, Съдът намира, че не са налице предпоставките по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, за да се приеме редовното връчване на препис от процесното НП на нарушителя в посочената хипотеза (в изложения смисъл са и Определение № 1 от 15.02.2016 година, постановено по к.ч.а.н.д.№ 3/2016 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова, Решение № 192 от 24.09.2015 година, постановено по к.а.н.д.№ 168/2015 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Кремена Костова-Грозева, Определение № 8 от 11.09.2015 година, постановено по к.ч.а.н.д.№ 199/2015 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова и др.). Ето защо, след като липсва надлежно връчване на Постановлението, то и срокът за обжалването на последното по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН не е започнал да тече, респ. подадената от А. А. М. Жалба против НП № 43-0000093 от 23.03.2022 година не е просрочена. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с вх.рег.№ 8411 от 03.11.2023 година, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 92, ал. 1 от ЗАВПр и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН,

вр.чл. 92, ал. 2 от ЗАвПр. Съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗАвПр, Актовете, с които се установяват нарушенията във връзка с осъществяване на контрол при извършването на превози на пътници и товари с моторни превозни средства (МПС) с българска или чуждестранна регистрация, се съставят от длъжностните лица на Изпълнителна агенция „АА“. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 19.11.2021 година актосъставителят Д. Р. Б. е заемал длъжността „Инспектор при РД „АА“ – София към Изпълнителна агенция „АА““, командирован на територията на РД „АА“ – Стара Загора, в чийто териториален обхват попада и област Хасково за периода от 22.00 часа на 18.11.2021 година до 22.00 часа на 21.11.2021 година. В този смисъл са и изявленията на свидетеля Б. направени в открито съдебно заседание, проведено на 13.11.2023 година. Предвид изложеното актосъставителят Д. Б. безспорно се явява длъжностно лице от Изпълнителна агенция „АА“, което има правомощията по чл. 92, ал. 1 от ЗАвПр. Лицето, подписало НП – Антон Ставрев Ставрев, е заемало към момента на издаването му длъжността „Директор на РД „АА“ – Стара Загора“, считано от 04.08.2021 година за срок до 2 години и деянието е извършено в зоната на отговорност на РД „АА“ – Стара Загора, която е с компетентност на територията на областите Стара Загора, Хасково и Кърджали съгласно чл. 17, ал. 2, т. 8 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „АА“, приет с ПМС № 272 от 29.11.2013 година.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Безспорно установено е че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – служители на РД „АА“ – София, са категорични, че именно А. М. е бил един от водачите на процесния автобус, участващ в екипното му управление и на него са състави АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение в тази насока, не е посочил подобно

възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. В случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

АЕТР е ратифицирана със закон, приет от 37-о Народно събрание на Република България на 17.03.1995 година, обнародвана в ДВ, брой 28 от 1995 година, в сила от 08.11.1995 година и като международен договор, по силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България същата е част от вътрешното право на страната. В ДВ, брой 27 от 03.04.2012 година са обнародвани и Изменения на тази Европейска спогодба и Приложението (ДВ, брой 4 от 2003 година), приети от Работната група по автомобилен транспорт на Икономическата комисия за Европа към Организацията на обединените нации на нейната 103 сесия през 2008 година, нотифицирани на договарящите страни и влезли в сила на 20.09.2010 година, включително Част втора „Изменение на приложението на спогодбата”.

Видно от събраните в хода на производството доказателства, към момента на проверката жалбоподателят е извършвал международен автомобилен превоз по смисъла на чл. 1, б. „з” от АЕТР, попадащ в обхвата на Спогодбата съгласно чл. 2, § 1 от Спогодбата, поради и което следва да намерят приложение разпоредбите на същата. Както вече бе посочено АЕТР е ратифицирана от България и на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията има предимство пред противоречащите ѝ разпоредби от българското законодателство. Разпоредбата на чл. 2, § 1 от Спогодбата гласи, че АЕТР се прилага на територията на всяка договаряща страна за всеки международен автомобилен превоз, извършван от всяко ПС, регистрирано на територията на тази договаряща страна или на територията на всяка друга договаряща страна. Според чл. 12, § 6, б. „а” от АЕТР договарящата страна упълномощава своите компетентни органи да налагат санкции на водачи за нарушение на Спогодбата, което е установено на нейната територия и за което вече не е наложена санкция, дори ако нарушението е извършено на територията на друга договаряща или недоговаряща страна. Обстоятелството, че на посочената дата – 19.11.2021 година, жалбоподателят е извършвал международен превоз на пътници по маршрут град Бурса, Република Турция до град Кърджали, Република България се установява от разпита на свидетелите А. и Б., както и предвид фактът, че жалбоподателят не оспорва

това обстоятелство. Фактът на преминаване през държавната граница на която и да било страна в тази на друга, изпълва признака за международен превоз. В случая наказаното лице, част от екипното управление на автобус е с българска регистрация, като Република България е една от договарящите страни по Спогодбата, поради което са приложими именно разпоредбите на АЕТР. От друга страна Република България като една от договарящите страни по Спогодбата е задължена чрез компетентните контролни органи да предприема всички подходящи мерки, за да осигури спазването на разпоредбите на тази Спогодба.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения:

Налице е неправилно приложение на материалния закон, тъй като има несъответствие между словесното описание на санкционираното нарушение и неговата правна квалификация. Констатираното нарушение е описано словесно в АУАН и последвалото го НП с изпълнително деяние, че по време на проверката водачът е представил Карта от дигиталния тахограф с липсващи данни за времето на управление, прекъсвания и почивки за определен времеви период, а е посочена в АУАН и в НП като нарушена разпоредбата на чл. 12, § 7, б. „б”, т. (i) от Приложение „Контролен уред” на АЕТР, съгласно която при проверка от контролните органи водачът трябва да представи Карта на водача (ако притежава такава), т.е. налице е противоречие между обстоятелствената част и посочената като нарушена материална норма. Видно от словесното описание на процесното деяние в АУАН и в НП и от събраните по делото доказателства, водачът е представил Дигиталната карта по време на проверката от контролния орган, факт който не се оспорва и се установява и от показанията на актосъставителя и свидетеля по Акта. По преписката се намира и направената разпечатка от Дигиталната карта на водача, т.е. жалбоподателят е изпълнил задължението си да представи поисканата от контролните органи при извършената проверка Дигитална карта, от която съответно е направена и разпечатка. Видно е и не се оспорва от страните, че липсва запис в тахографа за процесния времеви период, за което нарушение е различна нарушената материалноправна норма, под която следва да бъде подведен да отговаря жалбоподателя. Иначе казано на А. А. М. е вменено нарушение за това, че управлява ППС, без запис на данните за

дейността си в Дигиталната карта, а не за нейното непредставяне на контролните органи, но му е повдигнато обвинение именно за непредставяне на Дигиталната карта.

Т.е. посочените в НП съставомерни елементи на нарушението не отговарят на обективните признаци на нарушение по чл. 12, § 7, б. „б”, т. (i) от Приложение „Контролен уред” на АЕТР - налице е несъответствие (вътрешно противоречие) между описаното нарушение (фактическото (текстовото) описание на деянието) и посочената като нарушена правна норма (неговата правна квалификация). Иначе казано описаното в АУАН и НП деяние не е квалифицирано с надлежната административнонаказателна разпоредба, която да съответства на вменените на жалбоподателя факти. Изложеното представлява съществено нарушение на процесуалните правила и обосновава извод за незаконосъобразност на административния акт и основание за неговата отмяна на процесуално основание. Привлеченият към административнонаказателната отговорност следва да знае всички факти, които наказващият орган възвежда като обосноваващи обективната страна на състав на нарушение, като тези факти следва да бъдат в логическо и правно единство с конкретна разпоредба на закона. Т.е. описателната част на възприетото в НП нарушение следва да съответства на диспозицията на нарушената норма, за да бъде ясно на нарушителя това с кои свои действия коя норма на закона е нарушил.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае за правна квалификация, явяваща се задължителен съгласно чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, реквизит на същия акт. Извеждането на правната квалификация от други налични по делото документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза, в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснатото съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо М. за нарушение по чл. 12, § 7, б. „б”, т. (i) от приложение „Контролен уред” на АЕТР следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно.

В случай, че не се възприеме изложеното от Съда, касаещо отмяна на

НП, то се излагат следните доводи:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна; че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура; че са спазени предвидената форма и процесуален ред; както и че констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание. Съдът би приел, че самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Действително в АУАН не е посочен личен адрес на свидетеля А., а служебният такъв, но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена, ЕГН и адрес по месторабота, Съдът би приел, че е налице пълно индивидуализиране на посочения свидетел и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

Съдът би приел, че е правилна и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Разпоредбата на чл. 12, § 1, б. „б” от АЕТР посочва, че елементите на проверките на пътя включват: дневното и седмичното време на управление, прекъсванията и дневните и седмичните почивки; тахографските листове от предходните дни, които трябва да се намират на борда на ПС, и/или данните за същия период, записани върху картата на водача и/или в паметта на контролния уред и/или на разпечатките, когато се изискват; правилното функциониране на контролния уред. Тези проверки се извършват без дискриминация по отношение на ППС, предприятията и водачите, независимо дали са местни, или не и независимо от отпращаващия пункт и маршрута на пътуването или вида на тахографа.

В тежест на водача, който управлява МПС, оборудвано с контролен уред, е вменено задължението по чл. 12, § 7, б. „б“ от Приложение „Контролен уред“ към АЕТР, при всяко поискване от Инспектор да е в състояние да представи: (i) Карта на водача, на която е притежател. Съответно неизпълнението на това задължение и обективната липса, т.е. непредставянето на този документ, се санкционира от административнонаказателния състав на чл. 93в, ал. 17, т. 2 от ЗавПр.

От събраните по делото и кредитирани писмени и гласни доказателства би се установил фактът, че на 19.11.2021 година жалбоподателят, участващ в екипно управление на МПС, оборудвано с контролен уред и извършващ превоз, попадащ в обхвата на АЕТР, е без запис на данните за дейностите в Дигиталната карта за процесния времеви период. ПрА.те изводи за обективното отсъствие на указания запис би се обезпечило от показания на свидетелите А. и Б., свидетелстващи за отрицателния факт на непредставянето на посочения запис. Съдът не би променил изводите си поради наличието на представеното с Жалбата Удостоверение за дейности, тъй като е издадено около 2 години след датата на нарушението, т.е. не би кредитирал същото.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят в качеството си на водач (шофьор) на процесния автобус – част от състава на екипното му управление, е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е напълно наясно, че като водач на МПС - част от състава на екипното управление, оборудвано с контролен уред и извършващ превоз, попадащ в обхвата на АЕТР, следва да може да представи Дигитална карта, съдържаща запис за дейности за определения процесен период от време, респ. Удостоверение за почивка или Тахографски листи.

Процесното административно нарушение по убеждение на решаващия Съдебен състав не би разкрило характеристиките на маловажен случай. Нарушението, за което е санкциониран жалбоподателят е формално - на просто извършване, поради което за неговата съставомерност не се изисква да

са настъпили вредни последици. Самото нарушение касае дейност, строго регламентирана от международното право, имаща за цел осигуряване безопасността на движението по пътищата. Нарушената норма е предвидена с оглед осигуряване безопасно движение по обществените пътища, което определя обществено значимия характер на защитаваните от нея обществени отношения. Ето защо Съдът би приел, че нарушението не разкрива белези на по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид. В този смисъл не биха били налице основания за приложение на чл. 28, вр. § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН за отпадане на наказуемостта като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение, от тук и предпоставка за незаконосъобразност на НП.

Административното наказание би било правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочения размер. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не би съществувала предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона б и липсвало основание за определянето му под този минимум. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът би намерил за необходимо за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Съдът би приел, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 13.11.2023 година свидетели Д. Р. Б. и Р. Б. А.. Писмените доказателствени източници – тези приложени по АНП и тези, допълнително представени, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и прА.те си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на Д. Р. Б. и Р. Б. А.. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да дадат показания именно в този смисъл.

По разностките:

По делото не се констатираха такива, направени от страна на жалбоподателя.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 2 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 43-0000093 от 23.03.2022 година на Директора на РД „АА” – Стара Загора, с което на Авни А. М. с ЕГН ***** от град ***** , за нарушение на чл. 12, § 7, б. „б”, т. (i) от Приложение „Контролен уред” на АЕТР, е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 500 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя Авни А. М. с ЕГН *****о т град ***** , за присъждане на разноси.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____